

de første 25 Aar efter Aflysningen ikke maa paalægge en saadan selvejende Kirke at afgive noget af sit Overskud til andre Kirker, idet Ministeriet gaar ud fra, at det er ret vanskeligt efter en saadan Aflysning, hvorved Kirken kommer ind under nye Forhold, at se, om der er Sikkerhed for, at man ikke gaar Kirken fornær, før der er gaaet 25 Aar, den Tid, hvori man beregner, at Reparationsfonden, den egentlige Oplagsfond, som er henlagt til Kirken, kan fordoble sig, saa at den er til Stede, selv om dens oprindelige Beløb er brugt. Det er de to eneste Ændringer, og jeg skal anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie. Der ligger nogen Vægt paa at faa det gennemført i denne Samling, idet den store Mængde Kirker, som ved Tiendeaflysningen er gaaet over til Selveje, har et vist Krav paa at komme ind under Lovgivningen og ikke at være under rent administrative Regler.

Lovforslaget om Syn over Kirker og Kirkegaarde er ogsaa det høje Ting bekendt. Ogsaa i dette er der foretaget 3 Ændringer fra det tidligere Lovforslag, nemlig vedrørende §§ 8, 39, 46, medens det i øvrigt er ligelydende med det Lovforslag, som blev forelagt Landstinget i sidste Samling. — Ændringen i § 8 angaar Kalkmalerierne i Kirkerne. Der fandtes i Fjor i Lovforslaget en Bestemmelse om Vedligeholdelse af disse Kalkmalerier, som er istandsatte paa offentlig Bekostning. I Folketinget stillede et Mindretal Ændringsforslag om, at Kirkerne selv skulde bекoste Istandsættelsen af saadanne Kalkmalerier, hvor det kunde godtgøres, at de var ødelagte ved Forsømmelse. Dette Ændringsforslag blev taget tilbage, fordi det viste sig, at man, hvis det kom ind i Lovforslaget, maaske indskrænkede den Pligt, Kirkerne hidtil har haft til at vedligeholde saadanne Kalkmalerier. Der er nu i Lovforslaget indføjet en Bestemmelse, der paa den ene Side sikrer, at Kirkerne har Pligt til at istandsætte saadanne Kalkmalerier, hvis deres Ødelæggelse er sket ved Forsømmelse, uden paa den anden Side dermed at gøre en Forandring i det bestaaende, at enhver Kirke er pligtig at vedligeholde saadanne Malerier, hvis den ikke, da de blev istandsat, ved Provstesyndet har sikret sig, at den fremtidige Vedlige-

holdelse ikke falder paa Kirken. Jeg antager, at det vil være en Forbedring af Lovforslaget. — I § 39 angaaende Kirkegaardene er der gjort en enkelt Ændring. Der er en Del Kirkegaarde, som har særlige Forhold, navnlig Kirkegaarde i København og enkelte Købstæder. Her i København er det kun Holmens og Garnisons Kirkegaard, der endnu tilhører Kirkerne. Der er derfor i Paragraffen indføjet en Bestemmelse om, at hvor særlige Forhold taler derfor, kan Ministeriet for saadanne Kirkegaarde stadfæste Vedtægter, som indeholder saadanne Afvigelser fra de almindelige Regler, der efter Forholdene maa anses ønskelige. Det vilde nemlig være umuligt i Lovforslaget at faa generelle Bestemmelser, der kan passe alle Vegne. Da der er saa mange forskellige Forhold til Stede ved vore Kirkegaarde, er det næsten nødvendigt, at man faar denne Undtagelsesbestemmelse. — Endelig er der i Lovforslagets § 46 gjort en lille Ændring. Det høje Tings Medlemmer vil muligvis huske, at i det Lovforslag, som forelaa i Fjor, var der foreslaaet en Ændring i den tidligere gældende Lovgivning og Praksis med Hensyn til Gravstedernes Bevarelse og Tidspunktet, naar et Gravsted maa tages op igen. Efter den gældende Praksis maa et Gravsted, der har ligget i 20 Aar, tages op igen. I Lovforslaget i sidste Samling var de 20 Aar ændrede til 30, men ved senere Undersøgelser har det vist sig, at en saadan Regel vil føre til store praktiske Vanskeligheder, og i Erklæringer, der er indhentede fra Myndigheder, der med Rette kan udtale sig om disse Forhold, er det gjort gældende, at mange Steder, maaske de allerfleste Steder, vil et Lig være fuldstændig fortæret i Løbet af 20 Aar. Naar det ikke er sket, beror det tidt paa, at der har været andre Forhold ved Kirkegaarden, som har været i Uorden. Der er derfor indføjet en Bestemmelse om, at der kan gives Dispensation fra de 30 Aar og Tiden nedsættes til 20 Aar.

Jeg anbefaler ogsaa dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie. Det er ikke mindre nødvendigt, kunde jeg sige, end det første. Den gældende Lov er jo i mange Henseender ikke saa lidt forældet, og navnlig mangler der i allerhøjeste Grad